

vezethet olyan mutációk felhalmozódásához, amelyek végül is a női terméketlenséget eredményezik.

Ezek az evolúciós folyamatok nem az emberi faj túlélését szolgálták, csupán azt mutatják, hogy az evolúció „felismerte”, bizonyos életkor után a nők termékenységének „nincs értelme” – mondják a kutatók.

Morton, Richard A. – Stone, Jonathan R. – Singh, Rama S.: Mate Choice and the Origin of Menopause. *Plos Computational Biology*. DOI: 10.1371/journal.pcbi.1003092 <http://www.ploscompbiol.org/article/info:doi/10.1371/journal.pcbi.1003092>

EGYÜTTÉRZŐ CSECSEMŐK

Már a tíz hónapos csecsemők is megérzik, ha bántanak valakit, és szimpatizálnak vele.

Japán kutatók kísérleteik első részében olyan animációs filmet mutattak a babáknak, amelyben agresszív interakció zajlott le: egy

kék golyó megtámadott és bántalmazott egy sárga kockát. A kísérlet második részében a csecsemők megfoghatták a filmen szereplő tárgyakat, és szívesebben nyúltak a bántalmazotthoz, mint a támadóhoz.

A babák viselkedése következetes volt: amikor a filmen a kutatók felcserélték a szerepeket, és a kocka támadta meg a golyót, ki zárva ezzel, hogy a preferenciát a tárgy színe vagy formája okozza, ugyanúgy a szenvedő féllel szimpatizáltak.

A tízhónapos babák tehát nem csupán érzékelik, hogy az interakciókban vannak agresszorok és bántalmazottak, hanem valamiféle értékítéletet is alkotnak, ami alapjául szolgál a későbbi értékrend, a szimpátia-preferenciák kialakulásának.

Kanakogi, Yasuhiro – Okumura, Yuko – Inoue, Yasuyuki et al.: Rudimentary Sympathy in Preverbal Infants: Preference for Others in Distress. *PLoS ONE*. 8(6): e65292. doi:10.1371/journal.pone.0065292

Gimes Júlia

Könyvszemle

A világ Scotus szerint?

Két megjegyzéssel szeretném kezdeni. Az első, hogy a középkori filozófiával foglalkozó magyar szakirodalom rendkívül szűkös volta miatt minden új publikációnak örülni kell, még akkor is, ha netalán színvonalában kívánivalót hagyta maga után. A második, hogy ez jelen esetben szerencsére nincs így. Az alábbiakban olvasható megjegyzéseimet annak előrebocsátása mellett teszem, hogy Simon József könyve Johannes Duns Scotusról (1266–1308), a skolasztikus filozófusok egyik legnagyobbikáról igen alapos munka. Pedig témája nem könnyű; színvonalasan írni róla pedig különösen nehéz megfelelő közeg, vagyis a középkori filozófiáról szóló kiterjedt magyarországi diskurzus nélkül.

(A keresztény skolasztika tárgyalása lényegében Borbély Gábor, Geréby György és a jelenleg Amerikában élő Klima Gyula munkásságával egyenlő. Aquinói Tamás néhány műve és néhány róla szóló könyv olvasható magyarul; egy Scotus-könyv most a kezünkben van, de Ockhamról például ma sem rendelkezünk hasonlóval. A világ jelenlegi állása alapján az a kérdés nyilván föl sem merül, hogy mikorra várható a Genti Henrik-monográfia.)

A hiány persze nem pusztán a téma iránt érdeklődő recenzens problémája, hanem Simon József dolgát is megnehezíti: igazából eldönthetetlen, hogy a kevés számú, középkori filozófiában jártas olvasó számára írjon-e,

és ebben az esetben megtakarítsa az általánosabb probléma- és fogalomtörténeti bevezetést, vagy megkísérelje a téma egy sokkal népszerűbb tálalását, de erősen kétséges, hogy Scotus esetében érdemes-e egyáltalán ilyen-mivel kísérleteznie.

A megoldás, amelyet a szerző választ, nem feltétlenül a legszerencsésebb, bár ezzel valószínűleg ő is tisztában van: a nyilvánvalóan Scotusról szóló könyv bevezetését ugyanis egy negyvenoldalas *Aquinói*-tanulmány adja. Természetesen értem, hogy legalább ennyi kontextus szükséges ahhoz, hogy a korabeli vitákat lokalizálni tudjuk; érzésem szerint viszont ez esetben el lehetett volna tekinteni Tamásnak a címbe való beemelésétől, hiszen más szerzők – például Arisztotelész vagy Avicenna – is nagy terjedelemben szerepelnek (igen helyesen), mégsem gondolnám, hogy ettől a mű kevésbé lenne Scotus-könyv. Saját véleményem szerint a könyv valóban hatásos bevezetése az utolsó öt oldalon található: ha az egy kezünkön megszámlálható középkorász körnél tágabb közönséghez kíván szólni a könyv, akkor Scotus mai relevanciájával lett volna érdemes kezdeni, és erre nem pusztán az *Epilógusban* utalni. Nem véletlen, hogy a könyv hátoldalának kedvcsinálója is ebből a néhány oldalból idéz, én pedig jó szívvel ajánlanám is mindenkinek, hogy az olvasást kezdje a 189. oldalon: igaz, ebből sem fog mindent érteni, de legalább orientációt kap ahhoz, hogy miért érdemes ma Scotusszal foglalkozni.

Mert hogy érdemes, az nem kétséges. Scotus persze sohasem lesz abban az értelemben popularizálható, mint Tamás vagy Ockham (vagy éppen hamisítható, Tamás konzervativizmusától Ockham borotvájáig), de a kortárs filozófia iránt érdeklődő közönség számára nagyon is izgalmas lehet. Ezért is meglepő, hogy az amúgy is gyér magyar nyelvű irodalomból Scotus saját művei szinte teljesen hiányoznak. Műveiből magyar nyelven egyetlen kötet jelent meg, 2011-ben, igaz, ez korrekt és színvonalas munka: *Párizsi előadások a tudásról és az esetlegességről* (Scotus, 2011). A jelen mű tehát nem utalhatja az olvasót a primer forrásokhoz, hanem maga is részben forráskiadvány: becslésem szerint a nem egészen kétszáz oldalas könyvben több mint negyven oldalt tehetnek ki a primer szövegek, amelyek nagy része Scotus-idézet, s ez önmagában is üdvözlendő hiánypótlás. A Scotusról szóló irodalom pedig, ahogy azt a szerző is megjegyzi, néhány, még 1946 előtt, vagy az 1990-es években megjelent tanulmányra korlátozódik; miközben világszerte egyértelműen növekszik a Scotus iránti érdeklődés.

De miben is áll Scotus érdekessége? Az ugyanis látható, hogy Simon is valami érdekességgel, és *nem* a scotusi ismeretelmélet és metafizika tankönyvi összefoglalásával kíván szolgálni. A saját szikár ízlésemről kissé idegen cím valójában arra a sajátos aspektusra utal, amely az ismeretelmélet felől tartja levezethetőnek a középkori filozófusok metafizikai meggyőződéseit. Ez kétségkívül önálló elméleti megközelítés: a hagyományos (neoscholasztikus?) tárgyalással szemben, amely mindent a metafizika felől szemlélt, mára számos ellenkező irányú felfogás létezik; az említett Klima például az elmúlt években a szemantika következményeként tekint a filozófia összes egyéb területére, de Simon is – már

Aquinói Tamás tárgyalásakor – az „ismeretelméleti modell metafizikai kiegészítéséről” beszél (53.).

A kiindulópontot tehát a bizonyítandó hipotézis generálja, és ezért indul a tárgyalás az arisztotelészi és a tamási ismeretelmélet tárgyalásával: ez olyasmi, amit valóban nem lehet megtakarítani. Az érzéki és az értelmi megismerés (a *phantasma*, illetve a *species intelligibilis*), illetve a mindkettőt jellemző intencionalitás fogalmának megértése elsősorban azért fontos, mert mai gondolkodásunk számára, amelyet még mindig a karteziánus ideák fertőznek, alapvető annak megértése, hogy a középkoriak nem „benyomásokat” vagy „képzeteket” ragadnak meg a dologról, hanem magát a dolgot, és épp ezzel kapcsolatos problémáik, amelyek csak valamilyen metafizikai modellben oldhatók fel. (Ha már a szűkös magyar nyelvű irodalomra panaszkodunk, érdemes megemlíteni, hogy van olyan írás, amely kifejezetten Descartes felől veszi szemügyre a *species intelligibilis*-szel kapcsolatos középkori nézeteket. (Lásd Tóth Zita Veronika *Hogyan szabaduljunk meg a repülő képecskéktől?* [2008]) Hogy aztán a metafizika valóban „kiegészítés”-e, tehát hogy inspirációja az ismeretelmélet felől érkezik-e, azt nem tudom eldönteni. Kétségtelen viszont, hogy nem csekély erőfeszítés árán ugyan, de eljuthatunk a fogalmi ismeret keletkezésének Tamásétól eltérő magyarázatától az ismeret objektumának csökkentett létezésén át, a formális distinkció (Scotus egyik legfontosabb újítása) közvetítésével, a metafizika egy olyan tárgymeghatározásáig, amely a korábbiakkal szemben egészen eltekint istentől mint a metafizika primer szubjektumától (104.).

A továbbiakban pedig – és sajátos módon ez adja a könyv legnagyobb részét – kifejezetten a scotusi metafizika témáinak taglalása

következik, az univocitás témájától a véges létező egyedi konstitúcióján és a létező lehetőségstruktúráján át az intelligibilis objektumok és isten elméjének viszonyáig. Ha nem rettentenek a kifejezések (vigyázat, egyetlen szóval sem állítottam, hogy akár Scotus, akár a róla szóló könyv fő erénye a könnyed olvashatósság), akkor azért felfigyelhetünk arra, hogy a tárgyalás mintha szándékosan a „lehetséges világok legjobbjára” vonatkozó leibnizi kérdés felé haladna. Sajnos Leibniz válasza helyett középiskolások generációi magolják be annak butácska paródiáját, de számomra az sem világos, hogy miképpen értem Simon különbségtételét Leibniz és Scotus között: „*Scotus szerint ez a világ a lehető világok legjobbjika, de egy elég rossz világ.*” (184.)

Még néhány formai megjegyzés: senkit se lepjen meg, hogy a szerző isten nevét következetesen kisbetűvel írja a szövegben; ez nem tiszteletlenség, hanem egy lehetséges megoldás, amelyre már mások (például Geréby György) is felhívták a figyelmet, rámutatva, hogy az „isten” valójában nem tekinthető abban az értelemben tulajdonnévnek, ahogyan azt egyébként értjük, még a keresztény teológiában sem. Ami az egyéb nyelvi megoldásokat illeti, a fordítások általában

Népbírósi aktatenger – kvantitatív megközelítésben

Igazi hiánypótló kutatással és egy ebből készült könyvvel lepte meg a közelmúlt története iránt érdeklődő olvasót két szociológus, Pető Andrea és Barna Ildikó, a CEU és az ELTE munkatársai. *A politikai igazságszolgáltatás a II. világháború utáni Budapesten* című könyv többéves kutatás lezárásaként született meg. A kutatás azt a célt tűzte maga elé, hogy betekintést kapjunk a huszadik század máso-

pontosak, és magam is úgy gondolom – egyes fordítókkal szemben –, hogy teljesen felesleges lenne a potencia, a spirituális, a módusz, sőt akár az inkomposszibilitás helyett úgy mond „magyarosabb” megfelelőket találni, amelyek általában csak annyit érnek el, hogy homályos esetekben még a latinul tudók sem képesek visszakövetkeztetni az eredetire.

Ami a kötet kiállítását illeti, nyilván az anyagi korlátok is közrejátszottak abban, hogy ilyen szerényre sikerült. Ez a szerénység azonban már-már az igénytelenséggel határos, ami főleg a tartalom igényességéhez képest lehangoló; remélem, a recenzió azért hozzásegít néhányakat, hogy könnyebben észrevegyék a polcokon. (Simon József: *Létre nyílt lehetőség. Ismeretelmélet és metafizika Aquinói Szent Tamás és Duns Scotus filozófiájában. Budapest: LHarmattan – Könyvpont, 2012, 202 p.*)

Nyirkos Tamás

filozófus, PhD, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar

IRODALOM

- Scotus, Johannes Duns (2011): *Párizsi előadások a tudásról és az esetlegességről*. (Fordította Ábrahám Zoltán) Kairosz, Budapest
Tóth Zita Veronika (2008): *Hogyan szabaduljunk meg a repülő képecskéktől? Világosság*. 11–12.

dik felének egyik igencsak sajátos, a második világháború utáni politikai igazságszolgáltatás céljából létrehozott intézményének működésébe, nevezetesen a Népbírósiak történetébe. Még pontosabban fogalmazva, a szerzők a népbírósi perekon keresztül arra tesznek kísérletet, hogy ne csupán a bíróság működését és munkáját rekonstruálják, de bemutassák az igazságszolgáltatás és az igazságtétel társadalmi beágyazottságát.

Az utókor optikájából a téma különös tudományos érdekességét senki sem vitathatja.

A Népbíróóságok működése szorosan összekapcsolódott egy sajátos korszakkal, a háború utáni Magyarország történetével, ami egyszerre jelentett egy izgalmas átmeneti időszakot, egy tragikus nemzeti kataklizma lezárását, egy szétesett társadalom újjászervezését, és szembenézést a múlttal, az elkövetett súlyos bűnökkel. Egyfelől az emberek gyászolták a háborúban megölt és elveszett családtagjaikat, keresték a megsemmisült életük maradványait a romok alatt, miközben az újjáépítés és a demokratikus megújulás felszabadító érzése lengte be a közéletet, bár annak a változásnak is egyre inkább lehetett érezni az előszelét, amely aztán 1948-ban a kommunista hatalomátvétellel veszi kezdetét. Ekkor hozták létre a népbíróóságok rendszerét, azzal a céllal, hogy igazságot szolgáltatson a háború alatt, majd később pedig a háború után elkövetett bűnökért.

A könyv igazán izgalmas és sokrétegű olvasmány. Az első rész egy nagyon erős felütés, amelyben a szerzők felvezetik a témát, és bemutatják a Népbíróóság intézményének történetét, valamint politikai és jogi vonatkozásait. A Népbíróóságok létrehozása és az 1945 és 1949 közötti működése egyben sajátos optikában mutatja be ennek az izgalmas korszaknak az ellentmondásait, amely egyaránt magán viselte a háború előtti és alatti időszak emlékét, a háborús tragédiák és a Holocaust következményeit, a morális és jogi igazságtétel kihívását, és a hamarosan bekövetkező kommunista hatalomátvétel előszelét, majd bekövetkezését. A fejezet kiváló áttekintést, tömör és mégis átfogó bemutatását adja nemcsak a Népbíróóság intézménye történetének, de az egész korszak politikai és jogi ellentmondásainak. A háború utáni elszámoltatás, az igazságtétel és az igény a múlttal való szembenézésre, amely egyben a társadalom

átalakítását és erkölcsi átnevelését is célul tűzte ki, különleges kihívást jelentett, amelyhez különleges megoldások és intézmények kellettek. Másfelől, az unortodox megoldások könnyen vezethettek a demokratikus rendszer korlátozásához, a hatalommegosztás meggyengítéséhez, a jogállamiság megkérdőjelezéséhez, majd teljes felszámolásához. A Népbíróóság intézménye egy párhuzamos igazságszolgáltatást hozott létre, amely a politikai akarat szerint működött, és átpolitizálta a bírósági döntéseket és ítéleteket. Megsértett alapvető liberális és demokratikus jogelveket, mint például a visszamenőleges igazságtétel tiltásának az elvét, korlátozta a fellebbezés lehetőségét, átpolitizálta a pereket, és önkényes elemeknek adott teret az eljárásokban. Mindez pedig nem állt messze attól a felfogástól, amely aztán a kommunista hatalomátvétellel az egész igazságszolgáltatás rendszerét meghatározta.

Pető Andrea és Barna Ildikó kutatása azonban nem a jogrendszer és az igazságszolgáltatás működését kívánta feltárni, hanem a peranyagokon keresztül szociológiai szempontból veszi elemzés alá a Népbíróóság működését. A könyv második és harmadik része ezzel a szociológiai vizsgálattal és a vizsgálat eredményeivel foglalkozik. A sok ezer peres ügy „aktatengeréből” a kutatók szakszerű reprezentatív mintát vettek, és egy kvantitatív történeti társadalomkutatási elemzést végeztek a hatalmas szövegtömegre. Elképesztő alaposág, példaértékű szakszerűség, módszertani felkészültség jellemzi a szerzőket, akik a kutatás apropójából nem csupán a korszak és a Népbíróóság eljárások és ítéletek szociológiai elemzését végzik el sikeresen, de megtanítják a laikus és szakértő olvasót a kutatás módszertan legfinomabb részleteire. A második fejezet hosszan tárgyalja az olyan kér-

déseket, mint például, hogy milyen statisztikai szempontból érvényes társadalmi összefüggések mutathatók ki a népbíróóság ügyek aktáinak szövegeiből, és mit tehet a társadalomkutató az olyan írott történeti forrásokkal, amelyek nem a kutatói szándékból léteznek, hanem az eljárások és az intézmények működésének logikájából. Megtanítja a szöveg, hogy mit jelent az empirikus kutatásban a magas megbízhatóság, az általánosíthatóság és az érvényesség követelménye, hogyan lehet kérdőívvé transzformálni aktatömeget, milyen szempontokra kell odafigyelni a kódolás során, mire való a rétegzett mintavétel és a súlyozás, valamint, hogy az elemzés során miért kell odafigyelnie a kutatónak a statisztikai hibára.

Összesen ötszáz akta adja a vizsgálat empirikus adatbázisát, és – hogy érzékeltessük az empirikus anyag nagyságát – úgy kell elképzelniünk, hogy átlagosan 86 oldalt tesz ki egy akta anyaga. Az akták három szempontból is vizsgálhatók: információkkal szolgálnak a peres ügyek érintett szereplőiről, magukba foglalják a per tárgyat képező egyedi történeteket, és sokat elmondanak az eljárás menetéről és szereplőiről. Olyanok ezek az akták, mint sokszereplős színpadi előadások, amelyekben a szereplők és az események megnyilvánulásain keresztül szeretnénk megérteni egy korszak és egy társadalom működését. Vanak itt vádlottak és tanúk, vádlók (népügyészek), ügyvédek és bírák (laikusok és hivatásosok), ügyek, vádak és tárgyalások, bizonyítás és védelem, és végül a bíróság ítélete. Mindezekből pedig, még ha csak egy bizonyos szempontból is, megmutatkozik egy ország története, és mindaz a sok-sok dráma, amely a korszak szereplőinek életét alakította.

Az elemzés logikáját ebben a részben az akta és a benne foglalt információ dimenzió-

struktúrája adja, az elemzés vonala pedig inkább mechanikus és feltáró jellegű. Ez a fajta megközelítés azonban hátrányokkal jár. Így például a bemutatás nem képes a népbíróóságnak mint hatalmi intézményeknek az institucionalista megközelítésére, továbbá nem képes a társadalmi konfliktusok komplex feltárására, a morális és erkölcsi dilemmák elemzésére. Hiányérzete van az olvasónak abban a tekintetben is, hogy a sokszínű történetek eltűnnek, a bíróság működését pedig a statisztikai adatokból nem lehet megérteni. Ehhez minden bizonnyal ki kellett volna lépni a kvantitatív nézőpont szigorú logikájából, és igénybe kellett volna venni más nézőpontokat is, legfőképpen a kvalitatív vizsgálódás logikáját. A kvalitatív szövegelemzés lehetőséget nyújtott volna a történetek rekonstrukciójára, az emberi kontextus érzékletesebb bemutatására. Helyette viszont – hihetetlen módszertani alaposággal – finom apró mozzanatok és összefüggések gazdagítják a korszak iránt érdeklődő olvasó tudását. Megtudhatjuk a háború előtti és utáni zsidó és nem zsidó sértettekkel szemben elkövetett (vagy elkövetni vélt) bűnök történetét, a nyilasok bűneit, megismerhetjük a statisztikai táblázatok és azok értelmezéseinek segítségével a történeteket, a szereplők szociodemográfiai és társadalmi jellemzőit (életkor, iskolai végzettség, társadalmi státus szerint), és a háború utáni rasszista vonatkozású cselekmények és politikai perek társadalmi hátterét. Az eljárás menete és az ítéletek pedig az igazságszolgáltatás procedurális és morális tartalmáról tájékoztatnak bennünket.

Az empirikus, kvantitatív, statisztikai megközelítés korlátait a szerzők maguk is érzékeltették a feldolgozás során. Talán ennek tudható be, hogy a könyv végén megfordul az elemzés nézőpontja: ebben az utolsó részben

az adat helyett a tematika veszi át az elemzés logikájának vezérfonalát, amelyből két pompás fejezet született. Az első a nők szerepét vizsgálja a politikai igazságszolgáltatásban. A társadalmi nem és a női szociológiai perspektíva igazán új nézőpontban mutatja be az igazságszolgáltatás működését, és provokatív módon veti fel a nők mint elkövetők vizsgálatának érvényességét. Korábban a nők szerepét a háború alatt és után elkövetett bűnök tekintetében sztereotipikusan közelítette meg a társadalomtudomány: ha egyáltalán szóba került a női elkövetők kérdése, főképp olyan nézőpontból tárgyalták őket, mint a férfias nők karaktere, az extrém női alakok vagy a férjek bűnei okán elítélt nők kérdése. A népbírósi esetek során viszont ez a szempont egy sokkal árnyaltabb szociológiai kontextusban teszi lehetővé a női bűnelkövetők vizsgálatát, ahol a párttagság, a nyilas szerepvállalás vagy az antiszemita megnyilvánulások egyaránt részleteiben is vizsgálhatóvá válnak. A másik nagyon izgalmas kérdés a zsidósággal kapcsolatos ügyek elemzése. Ebben a részben az elemzés megközelítési módja kiszélesedik, és a statisztikai, szociológiai adatokat egy sokkal komplexebb narratív elemzési térbe helyezik a szerzők, ahol a zsidókkal szemben elkövetett bűnök nem csupán mint jogesetek merülnek fel, de legalább annyira fontos kérdés annak megválaszolása, hogy az igazságté-

tel, a társadalmi és politikai szembenézés, a morális újjászületés és az erkölcsi normák megváltoztatása mennyiben volt lehetséges a Népbírósi működése által, vagy, hogy a jog eszközeivel fel lehetett-e lépni az antiszemitizmussal szemben, mint ahogy az is, hogy a Népbírósi eljárások és ítéletek milyen hatással voltak a Holocaust utáni zsidó identitás alakulására.

Ma már tudjuk, hogy a Holocausttal való szembenézés, számonkérés és morális igazságtétel elmaradt. Mégis megkockáztatható a kutatás alapján az állítás, hogy a népbírósi pereknek lehetett kisugárzása a nyilvánosság felé. És ha nem is feltétlenül közvetlenül, a perekben megszületett ítéletek vonatkozásában, amelynek fele felmentéssel végződött, hanem azáltal, hogy közel százezer embert hallgattak meg ezen perek során, és a meghallgatottak fele sértettek mellett tanúskodott, azaz tanúbizonyosságot tett a zsidókkal szemben elkövetett bűnökről. Ezek a tanúvallomások és az elmondott történetek pedig legalább mementóul szolgálhattak a Holocaust megtörténének megkérdőjelezhetetlensége mellett. (*Pető Andrea – Barna Ildikó: A politikai igazságszolgáltatás a II. világháború utáni Budapesten. Bp.: Gondolat, 2012, 140 p.*)

Örkény Antal

szociológus, Eötvös Loránd Tudományegyetem
Társadalomtudományi Kar

CONTENTS

Current Aspects of Nutrition

Guest Editor: Tamás Halmos

Tamás Halmos: Introduction	770
Péter Józán: Some National and International Aspects of Obesity Epidemiology	772
Tamás Halmos – Ilona Suba: Pathophysiology of Obesity and Its Clinical Consequences	785
László Bass: Child Poverty and Malnutrition	793
Magdolna Rodé – András Gaál: Obesity and Malignancies	802
Attila Forgács – Dalma Forgács – Dóra Forgács: GI Obesity, the Psychology of Obesity Epidemic	811

Study

András Lányi: Moral Climate Change	820
Péter Pál Pálfy: International Prizes in Mathematics. Why is There no Nobel Prize in Mathematics?	830
Mihály Szívós: The Ranking of Universities as a Problem of Basic Research in the Context of Internationalization, Europeanization and Globalization	837
Éva Knapp: Péter Pázmány's Private Library	852
Gábor Lövei – Zoltán Elek: Democratizing the Scientometric Evaluation of Scientific Publications—on the Use and Advantages of the Publish and Perish Freeware	860
Rezső Mészáros: Approaches of the Future of Human Geography	866

Interview

Intuition and Determination • Júlia Gimes' interview with Zoltán Nusser	874
---	-----

Academy Affairs

Introduction of the New Corresponding Members of the MTA	
László Péter Biró	879
Péter Csermely	881
László L. Kiss	883
Melinda Kovács	885

<i>Outlook (Júlia Gimes)</i>	887
------------------------------------	-----

<i>Book Review (Júlia Sipos)</i>	891
--	-----